

De toekomst? Daar moet je mee oefenen.

DANIELLE SNELLEN

In de afgelopen twintig jaar heb ik meegewerkt aan verschillende toekomstverkenningen. Dat heeft me vooral geleerd om bescheiden te zijn over wat ik zeker denk te weten. Want alhoewel stevig geworteld in het heden en verleden, dus zeker niet leeg, is de toekomst niet eenvoudig te voorspellen. Met trends doortrekken kom je soms een heel eind, maar het leven heeft nou eenmaal de neiging om regelmatig een effectballetje te gooien.

Neem nou de toekomst van parkeren: de ogenschijnlijk simpele activiteit van een vervoermiddel (tijdelijk) ergens achterlaten, tot het volgende gebruik. Om die toekomst te voorspellen, moet je heel veel deelvragen beantwoorden. Vaak heel praktische. Bijvoorbeeld over het soort voertuigen dat straks rondrijdt. Nog meer SUV's (comfort!) of juist kleine autootjes (hoge energieprijs-

zen!)? Of misschien wel nieuwe (lichte) voertuigen die we nu nog niet kennen? Rijden we allemaal elektrisch en hoe laden we op? Zijn voertuigen vooral privébezit of onderdeel van een deelsysteem? Parkeren we vooral in bepaalde delen van de stad en elders minder, of juist overal? Hoeveel voertuigen zoeken een plekje, voor hoelang en hoe vaak? Zoeken deze zelf, of zitten wij achter het stuur? Daarbij komt nog een heel ander soort vragen. Wat vinden we in de toekomst belangrijk en waar willen we best op inleveren? Hoe wegen we over 10-20-30 jaar ongelijksoortige zaken als kosten, gemak, speelruimte, groen op straat, toegankelijkheid of snelheid tegen elkaar af? Zelfs de grootste parkeerexpert is binnen de kortste keren aan het biljarten op een schip, zoals de oude professor Goudappel het

noemde. Al heb je een groot deel van het vraagstuk prima in de vingers, je omgeving is voortdurend in beweging.

De toekomst is dus inherent onzeker. Die onzekerheid ontkennen heeft geen zin. Dan weet je vrij zeker dat je het mis zult hebben. Onzekerheid omarmen is verstandiger. Daarvoor zijn er gelukkig scenario's. Daarmee kun je oefenen met meerdere toekomsten. Zo krijg je niet alleen een beter beeld van wat er zou kunnen gebeuren, maar ook van welke oplossingen robuuster zijn dan andere. Bovendien voeden scenario's een belangrijk gesprek: wat voor toekomst willen we eigenlijk? Want de parkeeropgave van de toekomst is geen natuurwet, iets wat ons overkomt, een modeluitkomst die we moeten faciliteren. De opgave volgt uit wat we doen, laten, koesteren of verwaarlozen. Binnen ons eigen domein, maar vooral ook als samenleving als geheel. Want hoe belangrijk de vragen naar het wat, waar, hoeveel en hoe lang ook zijn, het antwoord ligt besloten in de opvattingen daarachter. Hoe denkt de samenleving van straks over zaken als efficiency, klimaatverandering, ruimtelijke kwaliteit, persoonlijk contact, zelfredzaamheid, digitalisering of gemeenschapsgevoel?

Wil je ook oefenen met de toekomst? Dan heb ik een suggestie: scan de QR-code en pak onze scenario's voor vier verschillende samenlevingen erbij en ga eens een middag doordenken hoe verschillend jouw parkeervraagstuk eruit kan zien. Ik weet zeker dat dat verhelderend werkt (als je de eerste verwarring voorbij bent).

DANIELLE SNELLEN, Planbureau voor de Leefomgeving - plaatsvervangend sectorhoofd Verstedelijking & Mobiliteit

Oefenen met de toekomst